

Χρήστου Σπ. Χριστοδούλου

1. Η Ανάληψη ως επισφράγιση της επίγειας ζωής του Χριστού

Η Ανάληψη του Χριστού είναι το τελευταίο γεγονός του επίγειου βίου Του. Αναφέρεται μόνο από τον Λουκά στο ομώνυμο Ευαγγέλιο του (Λουκ. κδ' 50-52). **«Εξήγαγε δέ αὐτούς ἔξω, ἕως εἰς Βηθανίαν, καὶ ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτοῦ εὐλόγησεν αὐτούς καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εὐλογεῖν αὐτόν αὐτοὺς διέστη ἀπ' αὐτῶν καὶ ἀνεφέρεται εἰς τὸν οὐρανόν. Καὶ αὐτοὶ προσκυνήσαντες αὐτόν ἐπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ μετὰ χαρᾶς μεγάλης, καὶ ἦσαν διαπαντός ἐν τῷ ἱερῷ αἰνοῦντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν, ἀμήν»**.

Αναφέρεται επίσης και εις τας Πράξεις των Αποστόλων (Πραξ. α' 19): **«Τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἐποίησάμην περὶ πάντων, ὦ Θεόφιλε, ὧν ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς ποιεῖν τε καὶ διδάσκειν, ἄχρι ἧς ἡμέρας ἐντειλάμενος τοῖς ἀποστόλοις διὰ Πνεύματος Ἁγίου (αφού πρώτα ἔδωσε ἐντολές με τῇ δύναμει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στους ἀποστόλους) οὐς ἐξελεξάτο, ἀνελήφθη· οἷς καὶ παρέστησεν ἑαυτὸν ζῶντα μετὰ τό παθεῖν αὐτόν ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις, δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὁπτανόμενος αὐτοῖς καὶ λέγων τὰ περὶ Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Καὶ συναλιζόμενος (ἐνῶ ἔτρωγε μαζί τους) παρήγγειλεν αὐτοῖς, ἀπὸ Ἱεροσολύμων μὴ χωρίζεσθαι, ἀλλὰ περιμένειν τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πατρὸς ἣν ἠκούσατε μου (να περιμένουν τὴν εκπλήρωση τῆς υπόσχεσης γιὰ τὴν ὁποία σας μίλησα). Ὅτι Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισεν ὕδατι, ὑμεῖς δὲ βαπτισθήσεσθε ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ οὐ μετὰ πολλὰς ταύτας ἡμέρας. Οἱ μὲν οὖν συνελθόντες ἐπηρώτων αὐτόν λέγοντες· Κύριε, εἰ ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἀποκαθιστάνεις τὴν βασιλείαν τῷ Ἰσραὴλ; (δηλ. Κύριε ἐφθάσε ἡ ὥρα νὰ ἀποκαταστήσεις τὴν βασιλεία στὸ Ἰσραὴλ;) εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς· οὐχ ὑμῶν ἐστὶ γινῶναι χρόνους ἢ καιροὺς οὐδ' ὁ πατὴρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ (εσεῖς δὲν μπορεῖτε νὰ γνωρίζετε τὸν ἀκριβὲς χρόνο· αὐτόν τὸν κρατᾷ ὁ πατέρας μου στὴν ἀποκλειστικὴ τοῦ ἐξουσία)· ἀλλὰ λήψεσθε δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς, καὶ ἔσεσθε μοι μάρτυρες ἐν τε Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, βλέπόντων αὐτῶν**

ἐπήρθη (ανυψώθηκε προς τόν ουρανόν) **καί νεφέλη ὑπέλαβεν αὐτόν** (νεφέλη τον ἔκρυψε ἀπὸ τὰ μάτια τους) **ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν».**

Με την Ανάληψή Του ο Χριστός, τελειώνει το ἔργο Του ἐπὶ τῆς γῆς, το οποίο ἄρχισε με την σάρκωση Του καὶ την γέννησή Του στην Βηθλεὲμ καὶ ἐξέρχεται τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας. Το ἔργο Του θα συνεχίσει πλέον ἐντὸς τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας, το τρίτο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, ο Παράκλητος, δηλ. το Ἅγιο Πνεῦμα. Το γεγονός τῆς Αναλήψεως τοῦ Χριστοῦ εἰς τοὺς οὐρανοὺς συντελεῖται μεταξύ **Ἱεροσολύμων** καὶ **Βηθανίας**.

Ἔτσι ἐνῶ ο Ἰησοῦς μιλοῦσε καὶ εὐλογοῦσε **«διέστη ἀπ’ αὐτῶν καὶ ἀνεφέρετο εἰς τὸν οὐρανόν ...καί νεφέλη ὑπέλαβεν αὐτόν»** δηλ. ἄρχισε νὰ ἀνεβαίνει στοὺς οὐρανοὺς καὶ Τον ἐκάλυψε μιὰ νεφέλη ἕως ὅτου Τον ἔκρυψε ἀπ’ αὐτοῦς (δηλ. ἀπὸ τοὺς μαθητές). Ἡ νεφέλη εἶναι πάντα **το σημάδι τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ** καὶ ἐμφανίζεται σὲ πολλές περιπτώσεις στὴν Παλαιὰ καὶ Καινὴ Διαθήκη (π.χ. νεφέλη στὴν ἔρημο, στὴν Μεταμόρφωση κ.λπ.).

Τὴν ὥρα που ο Κύριος ἀνέβαινε εἰς τὸν οὐρανὸ καλυπτόμενος ἀπὸ τὴν νεφέλη, δύο ἄγγελοι **«κατελθόντες ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ»** καθησυχάζουν τοὺς μαθητές λέγοντας: **«Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τι σταθήκατε καὶ κοιτάτε στὸν οὐρανόν; Αὐτός, ὁ Ἰησοῦς, που ἀναλήφθηκε ἀπὸ ἀνάμεσα σας στὸν οὐρανόν, ἔτσι θα ἔρθῃ καὶ πάλι, με τὸν ἴδιο τρόπο που τὸν εἶδατε νὰ πηγαίνει ἐκεῖ»** προλέγοντας τὴν ἐνδοξὴ ἐπάνοδο Του στὴ γῆ.

Παρόλον ὅτι ἡ Ανάληψη εἶναι ἓνα ἱστορικό γεγονός, ἐν τούτοις λόγω τοῦ υπερφυσικοῦ τοῦ χαρακτήρος κατατάσσεται μεταξύ τῶν δογμάτων τῆς Πίστεως μας καὶ περιλαμβάνεται στα τελευταία ἄρθρα τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως: **«Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς...καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης, κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, οὗ τῆς Βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος...».**

Ἡ Ἀνάστασις, ἡ Ἀνάληψη καὶ ἡ Ύψωση (ἐκ δεξιῶν καθεδρὰ στὸν θρόνο τῆς Θεότητος) ἀποτελοῦν **τὴν κατάστασι τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ**, ἡ ὁποία ἀκολούθησε τὴν **κατάστασι τῆς ταπεινώσεως**, δηλ. τῆς **«κενώσεως»** Του (ἐνανθρώπιση, πάθος καὶ θάνατος).

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκάς στὸ 24^ο Κεφάλαιο τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ (Λουκ. κδ’ 50) καὶ στὸ 1^ο κεφάλαιο τῶν Πράξεων (Πραξ. α’ 19), καθορίζει λεπτομερῶς τὸν **τόπο** καὶ τὸν **χρόνο τῆς ἀναλήψεως** καὶ περιγράφει με λεπτομέρειες τὰ γεγονότα κατ’ αὐτὴν.

Ὁ Ἰησοῦς γιὰ 40 ἡμέρες ἀπὸ τὴν Ἀνάστασις μέχρι τὴν ἀνάληψή Του στοὺς οὐρανοὺς, ἔχει τακτικὴ ἐπικοινωνία με τοὺς μαθητές Του, κυρίως κοινωνία Τραπέζης: **«Παρέστησεν ἑαυτὸν ζῶντα μετὰ τό παθεῖν αὐτόν ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις, δι’ ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὁπτανόμενος αὐτοῖς...καὶ συναλιζόμενος αὐτοῖς (δηλ. συναντῶμενος με αὐτούς)».**

Αυτό επιβεβαιώνει και η μαρτυρία των ίδιων των Αποστόλων (βλ. Πραξ. ι' 39,40), οι οποίοι αναφέρουν ότι οι Ιουδαίοι κάρφωσαν τον Ιησού στον Σταυρό και τον σκότωσαν. Ο Θεός όμως, Τον ανέστησε την τρίτη ημέρα από το θάνατο Του και έκανε να τον δουν αναστημένο, όχι όλος ο λαός, αλλά οι μάρτυρες που ο Θεός είχε διαλέξει δηλ. εμείς: «**οἵτινες συνεφάγομεν καὶ συνεπίωμεν αὐτῷ μετὰ τὸ ἀναστῆναι αὐτόν ἐκ νεκρῶν**». Και μας έδωσε εντολή να κηρύξουμε στο λαό και να μαρτυρήσουμε ότι **αὐτός είναι ορισμένος από τον Θεό κριτής των ζωντανών και των νεκρών**. Όλοι οι προφῆτες βεβαιώνουν γι' Αυτόν, ότι ο καθένας που πιστεύει σ' Αυτόν θα λάβει μέσω αυτού την συγχώρηση των αμαρτιών του» (Πραξ. ι' 42,43).

Η Πασχάλιος αυτή επικοινωνία συνεχίζεται και θα συνεχισθεί στην Εκκλησία, που ιδρύθηκε μετά την Πεντηκοστή και την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος, δια της Θείας Ευχαριστίας. Η **Ανάληψη** και η **Ανάσταση** αποτελούν βασική διδασκαλία των Αποστόλων και συνεχίζονται ως βασική διδασκαλία της Εκκλησίας όλους τους αιώνες. Εκτός από τις αναφορές στα βιβλία της Κ. Διαθήκης που αναφέραμε, σαφής μαρτυρία της Αναλήψεως υπάρχει στην Πρώτη Καθολική Επιστολή του Πέτρου (Α' Πέτρου γ' 22)[1]

Η Ανάληψη επίσης αναφέρεται υπό του Παύλου στην πρώτη προς Τιμόθεο επιστολή του (Α' Τιμοθ. γ' 16) «**Θεός έφανερώθη έν σαρκί, έδικαιώθη έν Πνεύματι, ώφθη άγγέλους, έκηρύχθη έν έθνεσιν, έπιστεύθη έν κόσμω, άνελήφθη έν δόξη**». Επίσης την Ανάληψη του Χριστού, αναφέρει **ο Ιουστίνος**, ο φιλόσοφος και μάρτυς στην πρώτη απολογία του στα μέσα του 2^{ου} αιώνας και ο **Άγιος Ειρηναίος**[2] (επίσκοπος Λουγδούνου) στα τέλη του 2^{ου} αιώνας, ομιλεί περί «**ένσώμου**» αναλήψεως του Χριστού. Η Ανάληψη του Κυρίου ως αυτοτελής εορτή, καθιερώθηκε στην Εκκλησία περί τα τέλη του 4^{ου} αιώνας.

2. Η Ανάληψη προκάλεσε μεγάλη χαρά στους μαθητές

«**Έξήγαγεν αὐτούς έξω έως εἰς Βηθανίαν καὶ έπάρας τάς χείρας αὐτοῦ εύλόγησεν αὐτούς· καὶ έγένετο έν τῷ εύλογεῖν αὐτόν υπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ μετά χαρᾶς μεγάλης**» (Λουκ. κδ' 5052). Την ημέρα της Αναλήψεως, φαίνεται ότι ο Χριστός έφυγε και ανήλθε στους ουρανούς, αφήνοντας τους μαθητές μόνους. Ήταν μια μέρα αποχωρισμού. Πράγματι, φαίνεται πως παρήλθε η χαρά της καθημερινής συντροφιάς των μαθητών με τον Χριστό. Τελείωσε η προστασία, που τους παρείχε η δύναμη και η Θεότητά Του. Πως δικαιολογείται άραγε η τόσο μεγάλη χαρά, που αντέχει μέχρι και σήμερα και αναφέρεται και στο σχετικό απολυτίκιο της ημέρας: «**Άνελήφθης έν δόξη Χριστέ ό Θεός ήμῶν χαροποιήσας τούς μαθητάς τῇ έπαγγελίᾳ τοῦ Αγίου Πνεύματος....**». Αλλά φεύγοντας για τους ουρανούς ο Κύριος διαβεβαίωσε τους μαθητές Του ότι: θα είναι μαζί τους πάντοτε μέχρι την συντέλεια του αιώνας «**μεθ' ύμῶν εἰμί πάσας τάς ήμέρας έως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος**» (Ματθ. κη' 20) και επίσης «**οὐ γάρ εἰσὶ δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τό έμόν ὄνομα, εκεί εἰμί έν μέσω αὐτῶν**» (Ματθ. ιη' 20).

Τέλος τους υπεσχέθη ότι, θα τους βοηθήσει αποτελεσματικά στο έργο του Ευαγγε-

λισμού της ανθρωπότητας στέλνοντας το Άγιο Πνεύμα, τον Παράκλητο. Αυτός θα είναι δύναμη και ενίσχυση εξ ουρανού, όπως έχει προφητευθεί από τους προφήτες (βλ. Ιωήλ γ' 1-5) (ότι το Άγιο νέυμα θα χυθεί σε κάθε σάρκα)^[3]: «**καί ιδού ἐγὼ ἀποστέλλω τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ πατρός μου ἐφ' ὑμᾶς· ὑμεῖς δέ καθίσατε ἐν τῇ πόλει Ἱερουσαλὴμ, ἕως οὗ ἐνδύσησθε δύναμιν ἐξ ὕψους**» (Λουκ. κδ' 49).

3. Σημασία της Αναλήψεως για την Εκκλησία και τα έσχατα

Φυσικά η Εκκλησία στην εορτή της Αναλήψεως δεν εορτάζει την αναχώρηση του Χριστού από τον κόσμο. **Εορτάζει την εν σώματι ύψωση και θέωση της ανθρώπινης σάρκας του Χριστού και την συμμετοχή της στην ζωή της Αγίας Τριάδος.** Διότι ο Χριστός ανελήφθη στους ουρανούς με το αναστημένο σώμα του». Έτσι η Εκκλησία εορτάζει το **άνοιγμα του ουρανού για τους ανθρώπους**, που θα **αποτελεί πλέον τον νέο και αιώνιο οίκο**, την αληθινή πατρίδα όλων των ανθρώπων.

Η ωραιότατη υμνολογία της ημέρας της Αναλήψεως περιγράφει με πολύ όμορφο ποιητικό τρόπο, στο δοξαστικό της ημέρας, **την ολοκλήρωση (με την ανάληψη) όλης της Θείας Οικονομίας, για την σωτηρία του ανθρώπου.** Περιγράφει επίσης την έκπληξη και θαυμασμό των αγγελικών δυνάμεων, όταν είδαν την δοξασμένη και «**θεωμένη**» ανθρώπινη σάρκα του Αναστάντος Χριστού να ανέρχεται επί της νεφέλης, στον θρόνο της Θεότητας. Η περιγραφή είναι η ακόλουθη :

«Τῶν κόλπων τῶν πατρικῶν μή χωρισθεῖς, γλυκύτατε Ἰησοῦ, καί τοῖς ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ἄνθρωπος συναναστραφεῖς, σήμερον ἀπ' ὅρους τῶν ἐλαιῶν ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, καί τὴν πεσοῦσαν φύσιν ἡμῶν συμπαθῶς ἀνυψώσας, τῷ Πατρὶ συνεκάθισας. Ὅθεν αἱ οὐράνιαι τῶν ἀσωμάτων τάξεις τό θαῦμα ἐκπληττόμεναι, ἐξίσταντο θάμβει· καί τρόμῳ συνεχόμεναι τὴν σὴν φιλανθρωπίαν ἐμεγάλυνον. Μεθ' ὧν καὶ ὑμεῖς οἱ ἐπὶ τῆς γῆς, τὴν πρὸς ἡμᾶς σου συγκατάβασιν καί τὴν ἀφ' ἡμῶν ἀνάληψιν δοξολογοῦντες, ἱκετεύομεν λέγοντες· ὁ τοῦς μαθητάς καί τὴν τεκοῦσαν σε Θεοτόκον χαρᾶς ἀπείρου πλήσας ἐν τῇ σῇ ἀναλήψει καί ἡμᾶς ἀξιώσον τῶν ἐκλεκτῶν σου τῆς χαρᾶς, εὐχαῖς αὐτῶν, διὰ τό μέγα σου ἔλεος».

Σ' ένα άλλο τροπάριον του εσπερινού της εορτής εξηγείται η εκπλήρωση όλης της Θείας Οικονομίας: **«Ὁ Κύριος ἀνελήφθη εἰς οὐρανούς, ἵνα πέμψῃ τόν Παράκλητον τῷ κόσμῳ· οἱ οὐρανοὶ ἠτοίμασαν τόν θρόνον αὐτοῦ· νεφέλαι τὴν ἐπίβασιν αὐτοῦ. Ἄγγελοι θαυμάζουσιν ἄνθρωπον ὁρῶντες ὑπεράνω αὐτῶν. Ὁ Πατήρ ἐκδέχεται ὃν ἐν κόλποις ἔχει συναῖδιον. Τό Πνεῦμα τό Ἅγιον κελεύει πᾶσι τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ· Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν· πάντα τά ἔθνη κροτήσατε χεῖρας, ὅτι ἀνέβη Χριστός, ὅπου ἦν τό πρότερον».** Εδώ φαίνεται, η αгаστή συνεργασία των τριών προσώπων της Αγίας Τριάδος και η διακονία των Αγγελικών Δυνάμεων.

Το γιατί έπρεπε να ανέλθει ο Χριστός στους ουρανούς για να αποστείλει το Άγιον

Πνεύμα στον κόσμο, δεν είναι γνωστό. **Αυτό είναι έργο της θείας βουλήσεως.** Είναι βέβαιο όμως, ότι η ένδοξη ανάληψη Του στους ουρανούς είναι η τελευταία πράξη του επί γης έργου Του. Μετά από αυτήν, **το Άγιον Πνεύμα συνεχίζει το έργο του Χριστού επί της γης**, μέχρι την Δευτέραν Του Παρουσία. Τότε ο Χριστός θα έλθει πλέον με δόξα και δύναμη πολλή, δορυφορούμενος υπό των αγγελικών δυνάμεων, για να κρίνει ζώντας και νεκρούς, στην Τελική Κρίση όλης της ανθρωπότητας. Οι άνθρωποι με νέα άφθαρτα σώματα, που θα είναι μια νέα δημιουργία του Θεού, θα ζήσουν την ζωή του μέλλοντος αιώνας, στην Βασιλεία του Θεού, για την οποία τώρα έχουμε ελάχιστες πληροφορίες και σχεδόν καθόλου προσλαμβάνουσες παραστάσεις.

4. Ο ουρανός είναι η νέα αιώνια πατρίδα του ανθρώπου

Ο Μεγ. Αθανάσιος στον Λόγο του «εἰς τὴν ἐνανθρώπισιν τοῦ Σωτῆρος» λέει:

«ὁ **Λόγος ἐνανθρώπησε, ἵνα ἡμεῖς θεοποιηθῶμεν**». δηλ. «ο Θεός έγινε άνθρωπος, για να γίνει ο άνθρωπος Θεός». Ο Θεός κατέβηκε στη γη, για να μπορέσουμε εμεῖς να ανεβούμε στον ουρανό. Αυτό ακριβώς γιορτάζουμε την ημέρα της αναλήψεως. Αυτή είναι η πηγή της νέας και άρρητης χαράς.

Η Εκκλησιαστική υμνολογία, περιγράφει ως εξής, την νέα αυτή δυνατότητα της ανθρωπίνης φύσεως, στο πρώτο στιχηρό προσόμιο της εορτής: **«Θαῦμα καινοπρεπές! Η βρότειος γάρ φύσις, εἰς οὐρανούς ἀνῆλθεν, ἡ ἐνωθεῖσα λόγῳ Θεῷ τῷ παντοκράτορι».**

Με την Ανάληψη Του ο **Χριστός υψώθηκε με την αναστημένη και θεωμένη Του ανθρώπινη φύση στον θρόνο της Θεότητας, στον ουρανό**. Αν τον πιστεύουμε και τον αγαπούμε, τότε θα είμαστε και εμεῖς μαζί Του, στο δείπνο Του, στη Βασιλεία Του. Αν η ανθρωπότητα, αξιοποιώντας την σωτηρία και την καταλλαγή με τον Θεό, που προσέφερε ο Χριστός, αναληφθεί μαζί Του και δεν πέσει λόγω της αμαρτίας, τότε μαζί Του θα ανεβούμε όλοι εμεῖς, έχοντας ελκυσθεί απ' Αυτόν» [πρβλ. **«κἀγὼ ἐάν ὑψωθῶ ἐκ τῆς γῆς πάντας ἐλκύσω πρὸς ἑμαυτόν** » (Ιωαν ιβ' 32)].

Το κάθε τι μέσα στον κόσμο μας τραβά προς τα κάτω. Ατενίζοντας όμως στην Ανάληψη, την θεωμένη ανθρωπίνη σάρκα του Χριστού να ανέρχεται προς τα πάνω **«ἐν φωνῇ σάλπιγγος»** αντιλαμβανόμαστε ποια είναι για τον κόσμο και τον άνθρωπο η αιώνια προοπτική ζωής, στην οποία μας καλεί ο Χριστός από την αιωνιότητα: **«Πᾶσαν τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰκονομίαν καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ἐνώσας τοῖς οὐρανίοις, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, οὐδαμόθεν χωριζόμενος, ἀλλὰ μένων ἀδιάστατος (ενωμένος) καὶ βοῶν τοῖς ἀγαπῶσι σε· Ἐγὼ εἰμί μεθ' ὑμῶν καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν** » δηλ. «Έχοντας εκπληρώσει όλη την Θεϊκή Οικονομία και έχοντας ενώσει τα γηϊνα με τα επουράνια, ανελήφθης από την γη με δόξα Χριστέ ο Θεός μας, μη χωριζόμενος από κανένα και από τίποτε^[4], αλλά μένοντας ενωμένος μαζί τους και λέγων σ'αυτούς που σε αγαπούν **«Εγὼ εἰμαι μαζί σας και κανένας ἐναντίον σας**^[5]».

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Καινή Διαθήκη και Υμνολογία της εορτής
2. Εορτολόγιο π. Άλεξ. Σμέμαν Εκδ. ΑΚΡΙΤΑΣ
3. Θεολογικά Μελετήματα Γεωργ. Σπ. Παπαδάκη (Αθήνα 2000)
4. Περίοδος Πεντηκοσταρίου π. Επιφαν. Θεοδωρόπουλου (Αθήνα 2003)

[1] «ὃς ἐστὶν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ, πορευθεὶς εἰς οὐρανόν, ὑποταγέντων αὐτῷ ἀγγέλων καὶ ἐξουσιῶν καὶ δυνάμεων». Λέει ο Πέτρος ότι τώρα **«με το βάπτισμα κερδίζετε την σωτηρία σας, χάρις εις την Ανάσταση του Χριστού, που πήγε στον ουρανό και κάθισε στα δεξιά του Θεού** (δηλ. στην τιμητικότερη θέση δίπλα στον Πατέρα) **υποταγέντων σ' Αυτόν όλων των αγγελικών δυνάμεων**

[2] Ο Ἅγιος **Ειρηναίος** (2ος/αρχές 3ου αιώνα) ήταν **Χριστιανός επίσκοπος** στο Λούγδουνο της Νότιας **Γαλλίας** (τη σημερινή **Λυών**). Θεωρείται ένας από τους **εκκλησιαστικούς πατέρες**, καθώς τα συγγράμματά του έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση της μετέπειτα χριστιανικής **θεολογίας**. Ο Ειρηναίος γεννήθηκε στη **Σμύρνη** της **Μικράς Ασίας**, όπου και υπήρξε μαθητής του επισκόπου **Πολύκαρπου**, ο οποίος με τη σειρά του υπήρξε μαθητής του **απόστολου Ιωάννη**. Αργότερα έφυγε από τη Μικρά Ασία για να πάει στη **Ρώμη** όπου μαθήτευσε στη σχολή του **Ιουστίνου του Μάρτυρα**. Ο Ειρηναίος άρχισε να υπηρετεί ως επίσκοπος στη Λυών της Νότιας **Γαλατίας** (Γαλλίας), όπου πήγε ως **ιεραπόστολος**, πιθανώς το **177** ή το **178**, σε μια περίοδο κατά την οποία είχε ξεσπάσει ο διωγμός του αυτοκράτορα **Μάρκου Αυρήλιου** εναντίον των χριστιανών.

[3] Ιωήλ γ' 1-5 : **«Καὶ ἔσται ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, λέγει ὁ Θεός, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα, καὶ προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν καὶ αἱ θυγατέρες ὑμῶν, καὶ οἱ νεανίσκοι ὑμῶν ὁράσεις ὄψονται, καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὑμῶν ἐνύπνια ἐνυπνιασθήσονται· ...»** Ο απ. Πέτρος ζει το γεγονός της Πεντηκοστής και γνωρίζει ότι σε αυτό αναφέρεται ο προφητικός λόγος. Οι έσχατες ημέρες συνδέονται με τη σωτηρία του ανθρώπου και δεν αποτελούν ένα, αποκλειστικά, ιστορικό γεγονός. Ο Απ. Πέτρος διακρίνει στο φωτισμό του Αγίου Πνεύματος τη δύναμη που θα μεταμορφώσει και θα ανακαινίσει τον κόσμο. Η έκχυση της χάριτος του Αγίου Πνεύματος δεν απευθύνεται σε κάποιους ανθρώπους συγκεκριμένα ούτε περιορίζεται από τις δικές μας σωστές ή εσφαλμένες επιλογές, αλλά συνδέ-εται, κυρίως, με την επιθυμία του Θεού **να σώσει τον κόσμο**. Να τον μετατρέψει και πάλι σε Παράδεισο. Κύριο χαρακτηριστικό του καινού κόσμου είναι ότι **το χάρισμα της προφητείας** δεν θα περιορίζεται μόνο σε επιλεγμένα άτομα, αλλά θα αποτελεί δυνατότητα πολλών.

[4] Τò νόημα τῆς φράσης αὐτῆς εἶναι ὅτι ὁ Χριστὸς, ἀπὸ τὴν στιγμή τῆς Σάρκωσής Του ἕως τῇ Σταύρωσιν, τὴν Ταφῇ, τὴν Ἀνάστασιν καὶ τὴν Ἀνάληψή Του, ἀλλὰ καὶ

μετά, ΟΥΔΕΠΟΤΕ οὔτε ἐγκαταλείφθηκε οὔτε χωρίσθηκε ἀπὸ τὴν Ἁγία Τριάδα, τὴν Μητέρα Του, τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς Ἀγγέλους, παραμένοντας πάντοτε καὶ εἰς τοὺς αἰῶνες **Ἀχώριστος** καὶ **Ἐνωμένος** με ὅλους καὶ με ὅλα.

[5] Επίσης μπορούμε να παραθέσουμε, μερικά θεολογικότατα τροπάρια της μεγάλης αυτής εορτής, όπως:

α. « **Κύριε, τῆς οἰκονομίας πληρώσας τὸ μυστήριον, παραλαβὼν τοὺς σοὺς Μαθητάς, εἰς τὸ ὅρος τῶν Ἑλαιῶν ἀνελάμβανες, καὶ ἰδοὺ, τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ παρῆλθες, ὁ δι ἐμὲ πτωχεύσας κατ' ἐμέ, καὶ ἀναβάς· ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα ἐξαπόστειλον, φωτίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν**». (βλ. εἴ στιχηρὸ ἰδιόμελο, ἀκριβῶς πρὶν ἀπὸ τὸ δοξαστικὸ τοῦ Μ. Ἑσπερινοῦ, τῆς Αναλήψεως)

β. « **Ἐν τάφῳ σωματικῶς, ἐν Ἄδου δὲ μετὰ ψυχῆς ὡς Θεός, ἐν Παραδείσῳ δὲ μετὰ Ἀηστοῦ, καὶ ἐν θρόνῳ ὑπῆρχες Χριστέ, μετὰ Πατρός καὶ Πνεύματος, πάντα πληρῶν ὁ ἀπερίγραπτος**». (Απὸ τὴν Θ. ὥρα τῆς αποδόσεως τοῦ Πάσχα)...

γ. **καὶ ἰδοὺ, ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. ἀμήν** (Ματθ. κη', 20)